

трат на людський розвиток, особливо на освіту [5, с. 189].

Таким чином, для підвищення ефективності функціонування людського капіталу держава повинна сприяти ліквідації заборгованості та підвищенню заробітної плати як основного джерела відтворення та нагромадження людського капіталу в усіх сферах докладання праці, оскільки низька заробітна плата та недотримання термінів її виплати суперечить якісному відтворенню як робочої сили, що нині функціонує на ринку праці, так і тієї, що прийде їй на зміну в майбутньому [4, с. 161].

Отже, основним інструментом формування людського капіталу є інвестування. У загальному розумінні всі види вкладень у людину, що можуть бути оцінені у грошовій або іншій формі, мають доцільний характер, тобто сприяють зростанню продуктивності праці та підвищенню персоналізованих доходів людини, - це інвестиції в людський капітал.

Для забезпечення конкурентоспроможності соціально-економічної системи будь-якого рівня необхідним є:

- підвищення якості знань, їх розширення та оволодіння новими знаннями. Іншими словами, інвестиції в знання персоналу викликає зростання продуктивності праці, ефективності використання робочої сили;
- мотивація праці, тобто фінансові заохочення, які сприятимуть зростанню продуктивності праці;
- гідна правова база та належний захист прав працюючих;
- підвищення рівня здоров'я населення, особливо дітей, які є майбутнім джерелом зростання економіки країни.

Список використаних джерел:

1. Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Економічні науки/5» Управління трудовими ресурсами Кавецький В.В. Інвестиції в людський капітал та його формування
2. В. Кубіній Оцінка ефективності людського капіталу
3. І. Єщенко, Ю. Палкін Проблеми інвестування в людський капітал в сучасних умовах
4. Петрунін В.Ю. Підходи щодо оцінки ефективності інвестицій у людський капітал
5. Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Інноваційна економіка». Павлюк Т.І. «Інвестиції в людський капітал». [ст.189-191]. – 2012р.

Т. І. Паустовська,
*кандидат економічних наук, доцент, старший викладач,
кафедра економіки, організації та управління підприємствами,
М. О. Рошук,*
*студентка гр. Ф-16-1,
ДВНЗ «Криворізький національний університет»,
м. Кривий Ріг, Україна*

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ

Після обрання вектора ринкової економіки, перед Україною постало ряд непростих питань з різних сфер життя, які потребували рішення. Одним із них було питання якості аудиту та аудиторських послуг, що для українського суспі-

льства, вчених-економістів та практиків, виявилось абсолютно новим. На початковому етапі розвитку вітчизняного аудиту, значення такому виду діяльності ніхто з потенційних замовників не надавав. Аудит був нав'язаний державними органами під тиском Світового банку і Міжнародного валютного фонду. Це уповільнювали розвиток вітчизняного аудиту - складність, запутаність обліку, особливо податкового, зміна фінансового обліку, істотна суперечливість законодавства, реальність значних фінансових санкцій підштовхують менеджерів, які прагнуть застрахуватись від відповідальності і можливих фінансових втрат, до рішення скористатися послугами аудиторської фірми, що викликає об'єктивну необхідність в незалежному професійному контролі за діяльністю підприємств та її результатами. Але з плином часу, реальної потреби в послугах аудитора як захисника інтересів існуючого чи потенційного інвестора сьогодні, нажаль не існує. Не дивлячись на законодавчу вимогу щодо обов'язкового підтвердження незалежним аудитором показників річної фінансової звітності, інвестори та інші його користувачі не відносяться з належною довірою до висновку аудитора про достовірність показників фінансової звітності.

Ця ситуація, що склалася в Україні, потребує вирішення ряду проблем, які мають місце у професійній діяльності аудиторів, аудиторських фірм і роблять неможливим успішний розвиток аудиту: 1) проблема сучасного аудитора та довіри до нього. Перед тим як клієнт вирішить надати інформацію аудитору, він повинен бути впевнений, що в аудитора вистачить сил і можливостей зберегти її в конфіденційності; 2) якість роботи більшості українських аудиторських фірм. Це питання піднімається не лише користувачами аудиторських послуг і державними органами, але й самими аудиторами, які зацікавлені в стабільному розвитку ринку аудиторських послуг, підвищенні престижу аудиторської професії. 3) спроба з боку законодавців скасувати або значно звузити аудиторську діяльність, обов'язковість аудиту, усунути від аудиту приватних підприємців та малі приватні фірми; 4) перманентні спроби гармонізувати український аудит щодо його міжнародної теорії та практики, передусім, спираючись на досвід високорозвинутих країн.

І хоча для розвитку аудиту в Україні вже зроблено досить багато, ще залишаються проблеми, від правильного, успішного вирішення яких залежить перспективи його подальшого розвитку. Першочергового роз'яснення зокрема потребує удосконалення законодавчого регулювання аудиту в Україні; подальша розробка і впровадження національних нормативів аудиту; поліпшення методики та організації аудиторських перевірок та їх якості, розробка оптимальної методики визначення вартості аудиту, аудиторських послуг, питання аудиторської етики, підготовки і підвищення кваліфікації аудиторів тощо. Вирішення зазначених проблем спрямоване на укріплення позицій, авторитету аудиту та удосконалення аудиторської діяльності в Україні.